

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. január 17.
(csütörtök)**

Szepesy László

PÉLDAKÉP

Alapige: 1Királyok 15,3

„... nem volt az ő szíve olyan tökéletes az ő Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyjának szíve.”

Imádkozzunk!

Drága Mennyei Édesatyánk! Szeretnénk Neked hálát adni azért a kegyelemért, amelyet megújítasz mindennap a mi életünkben. Köszönjük, hogy bár sok bűnt róhatnál fel nekünk, mégis inkább irgalmaddal és kegyelmeddel jössz felénk. Köszönjük végtelen türelmedet, köszönjük, hogy Te sohasem mondasz le rólunk. Köszönjük Urunk, hogy Szentlelked munkálkodik bennünk igéden keresztül, és átformál bennünket. Köszönjük, hogy összegyűjtöttél bennünket a mai napon, hogy rád figyelve, magunkat Teelőtted megalázva dicsőítsünk Téged.

Kérünk, add, hogy ma is megtapasztalhassuk átformáló munkádat, és valóban megértve a Te igédet Téged ismerhessünk meg egyre jobban. Lásuk meg azt, hogy az életünkben minek kell megváltoznia ahhoz, hogy egyre inkább Téged dicsőíthessünk! És kérünk Urunk, az elvetett igemagot a szívünkben Te gondozd. Add, hogy cselekedetté váljon bennünk, és valóban gyümölcsöt teremjen. Kérünk Téged, hogy legyen a ma este is a Te dicsőségedre.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Akik az elmúlt hetekben a református Bibliaolvasó Kalauz szerint olvasták az igét, azok a Királyok könyvét olvasták. Mint azt a testvérek is nagyon jól tudják, ezekben a könyvekben többnyire királyok éle-

téről olvasunk beszámolókat. Minden beszámoló elején találunk azonban valami különleges dolgot. Mégpedig azt, hogy Isten, mielőtt még véleményt mondana egy-egy királyról, mielőtt még felsorolná a tetteiket, Dávidhoz hasonlítja őket. Annak alapján mond ítéletet róluk, hogy mennyire hasonlítottak Dávidhoz, vagy mennyiben tértek el tőle. Mivel Isten ezt nem csak egyszer teszi meg ezekben a könyvekben, hanem újra meg újra, és minden egyes királyt ez alapján a mérce alapján mérlegel, ezért nagyon lényeges dolognak kell tartanunk ezt az összehasonlítást. Nem véletlenül ismétlődik valami a Szentírásban újból és újból. Pont emiatt lényeges, hogy értjük-e ezt a fajta összehasonlítást, ítéletmondást, és hogy mit értünk alatta. Ezért felolvasott igénk tükrében a mai alkalommal erről az összehasonlításról szeretnék részletesebben beszélni.

„... nem volt az ő szíve olyan tökéletes az ő Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyjának szíve”. Elöljáróban azt szögezi le nekünk ez az igevers, hogy az Úr az, Aki megítéli útjainkat, életünket. Bár mind a családjunk, mind a gyülekezethez tartozó testvéreink, mind ismerőseink, mind pedig az utókor véleményt alkot rólunk, de életünkről azt az ítéletet, amely valóban számítani fog az utolsó napon, az Úr fogja kimondani. Ezt azért teszi egyértelművé Isten számunkra, mert nem mindegy, hogy kinek a tetszését keressük életünk során, és kinek a véleményére adunk igazán. Tehát egyetlen ítélet sem annyira fontos az életünkben, mint Istené. Isten azért teszi ezt egyértelművé számunkra, és azért ismétli el újból és újból, hogy Ő mit mond az adott királyról, mert nekünk is azzal kellene elsősorban foglalkozni, hogy Isten mit mond rólunk.

Minden embert és minden testvért megkísért az, hogy a másikkal való tetszeni akarás kerüljön az Istennek való tetszeni akarás elé, az elé a vágy elé, hogy mi inkább Istennek akarjunk tetszeni, mintsem embereknek. Tévesen azt hisszük, hogy fontosabb a másik ember rólunk alkotott véleménye, mint Isten véleménye. Úgy gondoljuk, hogy az életünk eseményeinek folyását jobban befolyásolja az, hogy a másik ember kedvel-e engem, vagy esetleg gyűlöl, mint az, hogy Istennek tetszik-e, amit gondolunk, vagy teszünk, vagy sem. Sajnos az ilyen gondolkodás oda vezet, hogy inkább törekszünk másoknak tetszeni, mintsem az Úr akarata szerint dönteni és élni. Amikor tehát a Királyok Könyvében újra és újra azt olvassuk, hogy egy-egy király az Úr kedve szerint cselekedett, vagy éppen elhagyta az ő atyjának, Dávidnak az útját, és eltávozott az ő szíve az ő Istenétől, akkor ne suhanjunk el ezek mellett a versek mellett, mint valami számunkra érdektelen dolog mellett, hanem igenis gondoljuk végig, hogy ez a vélemény a legfontosabb az ember életében. Az, hogy Isten mit mond rólam. Lehet, hogy az utókor ezeket a királyokat magasztos jelzőkkel illette. Lehetséges, hogy ezek a királyok hatalmas hadvezérek voltak, vagy olyan érzékűk volt a politikához, mint senki másnak. Lehet, hogy nagyon jó gazdasági szakemberek voltak. De ha az Úr

azt mondja róluk, hogy eltávozott tőlük az Ő szíve és az Úrnak nem tetsző dolgot cselekedtek, akkor testvéreim ennél az ítéletnél nincs semmi fontosabb, ez rányomta életükre a pecsétet. Ezért kell nekünk is elgondolkoznunk azon, hogy kinek a véleménye számít az életünkben: a testvéreké, a családké, az embereké, vagy éppen Istené? Kinek akarunk mi tetszeni? Gondoljunk el azon, hogy mennyire befolyásol minket a másoknak tetszeni akarás és mennyire az, hogy az Úrhoz akarunk ragaszkodni!

Másodszor ez a vers nem csak azt teszi egyértelművé, hogy Isten az, aki megítél minket, hanem azt is, hogy mit vizsgál meg elsősorban. Azt olvassuk az igében, hogy „nem volt az ő szíve tökéletes az ő Urához, Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyjának szíve”. Isten a szíveket vizsgálja meg. Ez is egy olyan általános dolognak tűnik. Ezt már nagyon jól tudjuk: igen, Isten az én szívemet vizsgálja meg. Mégis, amikor egymásról ítéletet alkotunk, véleményt mondunk, vagy éppen magunkat vizsgáljuk testvéreim, akkor mit szoktunk általában górcső alá venni? Mit nézünk? Azt, hogy a másik mit tett. Azt, hogy a másik mit mondott. A szavakon lovagolunk oly gyakran, vagy esetleg eljutunk oda is, hogy a szívünkig terjesszük ki a vizsgálatot? Mert Isten a szívek vizsgálója. Isten, amikor az életünkre tekint, nem csupán a tetteinkig jut el, mivel azok már valamilyen elhatározás, döntés következményei. Nem a beszédünket veszi górcső alá, amely lehet kétértelmű, vagy éppen őszintétlen. Azt vizsgálja, amit az emberi szem nem láthat: a bensőnk, mert mindent ez határoz meg. A Királyok könyvében Isten nagyon sok királyról mondott véleményt, mondhatni minősítette életüket, uralkodásukat. Mielőtt azonban bármelyiknek is felsorolná a tetteit, hogy véleményt alkothassunk róla, előbb mindig azt leplezi le, hogy mi volt a szívükben. Azt mutatja meg, hogy Istenben hívó és Őhöz hű volt-e az adott király, vagy pedig nem. Azért erről beszél elsősorban, mert ebből következett a király minden tette. Ugyanis az határozza meg az életünket, ami a szívünkben van. Az dönti el, hogy milyenek lesznek a tetteink, gondolataink, érzéseink, szavaink, ami a szívben lakik. A Szentírás ezt nagyon sok helyen megerősíti. Jézus Krisztus maga is mondja: „a szív teljességéből szól a száj” (Máté 12,34), és máshol ismét: „a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások” (Máté 15,19). Amikor tehát Isten vizsgálatot végez, a szíven kezdi azt. A szívet vizsgálja. Amikor mi vizsgáljuk magunkat testvéreim, amikor bűnbánattal elgondolkozunk az elmúlt napjainkról, akkor mit is vizsgálunk egészen pontosan? Azt nézzük, hogy mit mondtunk, hogy helytelen szóhasználatot bántottuk-e meg a másikat? A szavainkon gondolkozunk el, vagy mögéjük nézünk? Eljutunk oda, hogy milyen szándékkal mondtam, amit mondtam? Mi volt a szívemben? Amikor valamit megtettem, vagy éppen nem akartam megtenni, mi volt a szívemben? Vissza merünk-e erre is gondolni, vagy félünk? Testvéreim a félelem néha oda vezet, hogy csak felületesen vizsgáljuk meg magunkat. Pró-

bájluk kimagyarázni – én ezt nem azért mondtam és tettem – és már magyarázkodunk is, mert nagyon jól tudjuk, hogy más volt a szívünkben, és félünk szembenézni ezzel a bűnnel. Isten a szívünket vizsgálja, mi se maradjunk a felszínen!

Isten, mikor vizsgálatot végez az életünkben egy nagyon éles szikét használ, amivel a szív belsejébe tud hatolni. Ez pedig az Ő Igéje. A Zsidókhoz írt levélben ezt olvassuk: „az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a ve-lőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait” (Zsidók 4,12). Már a gondolatokat és a szív indulatait is megítéli! Nem csak a felszínt. Látszólag azonban alapigénk semmi ilyesmiről nem beszél. Sőt, azt látjuk, hogy Isten egy másik mércét használt, ez a mérce pedig Dávid király maga volt. Ugyanis azt olvassuk, hogy ha valaki Istenben hívó király volt, akkor azt mondja róla a Királyok Könyve, hogy azt cselekedte, ami kedves volt az Úr szemei előtt, mint Dávid, az ő atyja. Ha pedig az uralkodó hitetlenül elhagyta Istent, akkor azt írja róla a Biblia, hogy az ő bálványimádó apjának nyomdokaiban járt, nem pedig Dávidéban. Ez egy különleges dolog. A mérce itt látszólag nem az ige, melyen keresztül pedig Isten megítél bennünket, hanem egy ember, mégpedig Dávid király. Hogyan lehetséges ez? Azért fontos erre a kérdésre feleletet adnunk, mert egy nagyon fontos dolog függ tőle, mégpedig az, hogy állandóan másokon keresztül akarjuk-e magunkat megítélni, életünket az határozza-e meg, hogy mindig hasonlítgatjuk magunkat másokhoz, vagy pedig Isten igéje lesz az, melynek tükrében megítéljük magunkat? Ezért fontos választ adni a kérdésre, hogy miként lehetséges, hogy Isten Dávid király életéhez viszonyította a többiekét is?

A választ akkor találjuk meg, ha továbbgondoljuk igenket, és megértjük, hogy mit jelent az, hogy Dávid király szíve tökéletes volt az Úr Istenhez. A tökéletes bizonyosan nem azt jelenti, hogy bűntelen. Az 5. vers egyértelművé teszi, hogy Dávid maga is bűnös ember volt: megölte Uriást, és paráználkodott annak feleségével, Betsabéval. És még sok más bűnt is elkövetett. Isten utólag mégis őt teszi meg a királyok példaképévé, akihez képest megítéli, hogy valaki jó, vagy gonosz király volt. Mit jelent akkor a tökéletesség, amiről itt szó van?

A Szentírás maga adja meg a választ az 5. versben, ahol a következőket olvassuk: „Dávid azt cselekedte, ami kedves volt az Úr szemei előtt, és el nem távozott azoktól, amelyeket parancsolt neki az ő életének minden idejében.” Két dolgot mond ki ez az igevers. Először is azt, hogy Dávid azt tette, amit Isten kedvelt, ami Neki tetszett. A második dolog ennek az előzménye és oka volt. Miért tette Dávid azt, amit Isten kedvelt? Azért, mert nem távozott el azoktól a parancsolatoktól, amiket Isten adott neki. Tehát Dávidról röviden annyit árul el az ige, hogy a szívében Istennek akart tetszeni, benne az Ő parancsait forgatta állandóan, a körül jártak a gondolatai. Szüntelenül azt

kereste, hogy Isten törvénye bizonyos helyzetekben mit jelenthet, és miként szolgálhatná még jobban Urát? Ahogyan az első zsoltárban is olvassuk: „az Úr törvényében volt gyönyörűsége, és az Ő törvényéről gondolkodott éjjel és nappal.” (Zsoltárok 1,2).

És mivel a szívében folyton arról gondolkodott, hogy mit mond Isten igéje, ezért ez a tetteiben is megmutatkozott: azt igyekezett tenni, amit Urunk a törvényében parancsol. Akinek a gondolatai állandóan Isten körül járnak, az a tetteivel is Róla tesz bizonyosságot. Bár nagyon szeretjük Dávid szemére vetni a Betsabéval történt dolgokat, de azért emlékezzünk rá, hogy amikor Isten szembesítette őt bűnével, akkor őszinte bűnbánatot tartott! És azt se hagyjuk figyelmen kívül testvéreim, hogy mindemellett a legtöbb dologban az Úr akarata szerint cselekedett ez a hatalmas király! Lehet, hogy egy-két bűn nagy árnyékot vet az életére, de ne feledjük el, hogy mennyi mindenben volt ő engedelmes! Ne annak alapján ítéljük meg, hogy elkövetett néhány bűnt, hanem annak alapján, hogy Istenhez mennyire ragaszkodott! Isten nem hiába nevezte Dávid Fiának az eljövendő Messiást. Az Istenhez való hűsége, törvényének megértése és cselekvése iránti elkötelezettsége példa értékű volt.

Ha tehát feltesszük a kérdést: „mit jelent az, hogy Dávid az ő szívében tökéletes volt?”, akkor erre a válasz az, hogy Istenhez való ragaszkodását, az Ő utána való vágyakozását, igéje megértésének és cselekvésének a vágyát jelenti. Dávid vágyódott Isten után s vágyódott az ő igéje után. Ha megértjük, hogy ebben volt példa Dávid, az Istennel való személyes kapcsolatában, akkor megértjük, hogy Isten miért hozzá hasonlítgatta az utána élő királyokat, és miért egy ember lett a mércéje Isten ítéletének. A mérce ugyanis, testvéreim, mint korábban mondtuk, Isten igéje. Dávid életében pedig Isten láthatóvá tette az Ő igéjét. Azért Dávidhoz hasonlítja Isten az utána következő királyokat, mert őbenne Isten törvénye élt és munkálkodott. Ahogyan olvastuk is a Zsidókhöz írt levélben: „Isten beszéde élő és ható”, és ez azt jelenti, hogy Dávid szívében ott élt Isten igéje, és hatott a gondolataira, döntéseire, tetteire. Ezért lehetett más királyhoz képest példakép, akihez Isten a többit hasonlította, mert Isten igéje élt benne, az Ő igéje látszódott meg az életében. Ezért lehetett őt mások megítélésének mércéjéül tenni, mert a mérce így továbbra is Isten igéje maradt.

Dávidban tehát ezek a királyok példaképet kaptak. Nem abban volt elsősorban példa, amit tett. A királyoknak nem Dávid cselekedeteit kellett volna utánozni, hanem azt, ahogy Dávid ragaszkodott Istenhez, ahogy kereste Őt, és ahogy meg akarta érteni az Ő parancsolatait. Ha ugyanis pusztán a cselekedeteit akarták volna utánozni, akkor tévúton jártak volna. Ugyanis Isten nem azt akarja, hogy pontosan ugyanazt tegyünk, mint a másik ember, nem ugyanazt várja el tőlünk. Mindannyiunknak külön feladatot és külön szolgálatot ad, mást és mást kell tennünk. Nem azt akarja, hogy a tetteket utánozzuk, hanem abban legyenek példák előttünk a Biblia nagy hithősei,

hogy mennyire ragaszkodtak Istenhez, és hogyan hittek az Ő ígéreteiben. Isten ezért adta nekünk a példaképeket. Nem elég utánózni tetteiket, példájukon keresztül el kell jutnunk Istenhez magához. Isten azért helyezte példaképpül Dávidot a királyok elé, hogy azok a királyok eljussanak Őhozzá, hogy Őt megismerjék, bízzanak Őbenne, és Őt kövessék. Dávid király arra volt jó példa, hogy Istenhez hű volt, és ragaszkodott Hozzá még akkor is, mikor szembesült bűneivel.

Isten a Bibliában más példaképeket is helyez elénk, akiknek a hitéből tanulhatunk. Pál apostol maga is többször írja a leveleiben, hogy Isten őt példaként adta testvéreinek. Ezt írja: „Legyetek én követőim, atyámfiak, és figyeljétek azokra, akik úgy járnak, a miképpen mi néktek példátok vagyunk” (Filippi 3,17). Más helyen pedig: „Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé” (1Korinthus 11,1). És bár Jézus Krisztus több számunkra, mint egy egyszerű példakép, akire felnézhetünk, mert Ő a mi Megváltó Urunk és Istenünk, mégis saját magát példaként állítja elénk, amikor azt mondja: „mert példát adtam néktek, hogy a miképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek.” (János 3,15). Az apostol is azt mondja, hogy Urunk példát hagyott nekünk, hogy az Ő nyomdokaiban járassunk (1Péter 2,21). Isten tehát példaképeket adott nekünk, akikben mintegy szemlélteti az Ő igéjét. Megmutatja azt, hogy mit jelent a hit a valóságban. Nem tantételeket, nem gondolatokat, hanem életet, Jézus Krisztus követését.

Azért fontos tudnunk ezt testvérek, mert ha nem Dávid, Pál, és Krisztus útján járunk, ami egy és ugyanaz az út, akkor egy másikon tévelygünk. A Királyok könyve ezt úgy fogalmazza meg, hogy azok a királyok, akik nem Dávidot követték, azok vagy Jeroboám, a bálványkészítő király útján, vagy pedig bálványimádó atyáik útján jártak. Mindezek az utak pedig Isten szemében gonoszsághoz vezettek. Saját romlásuk felé vezették a királyokat, a legtöbb esetben pedig Izrael népét is bűnbe ejtették. Ez a borzalmas bűn az volt, hogy hűtlenné lettek Istenhez, a mi Urunkhoz. Manapság ez nem csak abban jelenik meg, hogy más vallásokhoz csatlakoznak emberek, hanem abban is, hogy nekik tetsző Krisztust készítenek maguknak, és nem a Biblia Krisztusát imádják. Ha Jézus Krisztus nem egyedüli Úrként van jelen az életünkben, és nem Őnála van minden hatalom, ha nem Ő mondja meg, hogy mi történjen az életünkben, akkor más Krisztust találtunk ki magunknak, mint Akit a Biblián keresztül megismerhetünk. A múlt heti imahetünk témája az volt, hogy egyedül Krisztus által van a mi megtartatásunk, és egyedül Ő a mi Királyunk. A Királyok könyve is ezt hangsúlyozza. Voltak ugyanis olyan királyok, akik bár Istent követték, de nem teljesen, mert nem rombolták le a bálványok oltárait és templomait. Dávid azért volt tökéletes Isten szemében, mert az Ő szívében egyedül Isten volt az Úr, nem osztozott azon más bálvány. Solus Christus! Egyedül Krisztus! Mi sem vallhatunk mást, a mi szívünkben is egyedül Krisztusnak kell Úrnak lennie. Ahol más is van,

ott a szív meghasonlik. Nem szolgálhatunk két úrnak, „mert vagy az egyiket gyűlöljük, és a másikat szeretjük; vagy az egyikhez ragaszkodunk, és a másikat megvetjük” (Lukács 6,13).

És végezetül testvéreim, feltenném még azt a kérdést, amely sokszor megjelenik a szívünkben: ki vagyok én Dávidhoz képest? Hogy lehetnék én olyan? A válasz erre a kérdésre az, testvéreim, hogy magamtól sehogy. Ennek a kérdésnek a feltevése azonban mélyebbre mutat: leleplezi a kételkedést bennünk – Isten nem képes engem olyanná tenni, mint Dávid. Isten nem képes olyan hitet adni nekem, mellyel szüntelen Őhöz ragaszkodom. Higgyük el, testvéreim, hogy Isten a példaképeket azért adta, hogy lássuk, egyedül Őrá van szükségünk. Láthatjuk Dávid életében is, hogy Isten igenis képes akár minket is ilyenekké tenni. Mert a példaképek nem elérhetetlen álmokat akarnak bennünk kelteni, hanem olyanokat, amelyekért könyöröghetünk, és amelyeket Isten megvalósíthat a mi életünkben, a mi szívünkben is. Adja az Úr nekünk, hogy ilyen szívért, hitért, ragaszkodásért és hűségért tudjunk szüntelen könyörögni! Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük Mennyei Édesatyánk, hogy Te az igazságot leplezetlenül és világosan állítod elénk igédben. Köszönjük, hogy tükröt tartasz elénk és rávilágítasz, hogy bizony a mi szívünkben mennyi bűn és mennyi hitetlenség van. Ó Urunk, bocsáss meg, amikor csak a felszínig jutunk, amikor csak egy-két dologért kérünk bocsánatot, pedig annyi bűn van az életünkben, amit észre sem veszünk! Add, hogy valóban bátran tudjunk Eléd állni és Rád bízni magunkat! Te legyél, aki tükröt tartasz elénk, aki megmutatod, mi van a szívünkben! Kérünk, adj nekünk erőt szembenézni ezekkel a bűnökkel, és add mindenekelőtt azt a reménységet, hogy bár bűnösök vagyunk, de Te mégis megkegyelmezel nekünk, a mi Urunkért, Jézus Krisztusért.

Kérünk, Urunk, hogy olvasva ezeknek a királyoknak az életét, ne pusztán az ítélet szülessék meg szívünkben, hogy bizony, mennyire bűnösök voltunk. Add, hogy magunkat megalázva mi is őszintén be tudjuk vallani, hogy bizony, mi is nagyon sokszor elhajlunk szívünkben a Te útjaidtól!

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy azért jöttél el, hogy erre fényt deríts. Köszönjük, hogy azért jöttél, hogy ezt megmutasd a mi életünkben, hogy konkrét bűnöket tárj fel, és hogy magadhoz vonzzál. Köszönjük, Urunk, Dávid életét, és a hit többi hősének életét, melyekben megláthatjuk, mennyire fontos a Hozzád való ragaszkodás. Kérünk, vonj magadhoz közel minket. Add, hogy ne távozzék el Tőled a mi szívünk! Segíts nekünk megváltozni, hogy a gondolataink is szüntelen a Te törvényeiden és parancsolataidon járjanak! Add, hogy Téged szeressünk, Hozzád ragaszkodjunk!

Köszönjük, Urunk, hogy Lelked által elkezdted ezt a változást a mi életünkben. Köszönjük, hogy újjászültél, és igéd által formálsz bennünket. Ké-

PÉLDAKÉP

rünk, add, hogy valóban egyre inkább a Te dicsőségedre tudjunk élni. Kérünk, hogy fejezd be ama napra bennünk a Te munkádat. Köszönjük, hogy Te ezt megígérted, s ezért reménységünk lehet efelől. Legyen áldott érte a neved örökkön örökké!

Ámen.

1. *Tinódi Sebestyen, 1549.* 161.

Si-ess ke-resz-tyén, lel-ki jót hal-la-ni
Ré-gi tör-vény-ből har-col-ni ta-nul-ni,
Az i-gaz hit mel-lett mint kell bajt vív-ni,
Krisz-tus-ban biz-ni.

2. Mert nem hiába ezt az ó törvénybe, Próféták írták Biblia könyvébe; Szép tanulság ez most az új törvénybe', Mi eleinkbe'.

3. Jól tudja földön ezt minden kereszt-yén: Nemcsak fegyverrel oltalmaz az Isten. Ezt minden népnek tudására adom: Istenünk vagyom!

4. Fejedelemség vagyom csak Istenben, Minden hatalom vagyom ő kezében; Kiket ő akar, föld kerek-ségében: Emeli égben.

5. Ne ess kétségbe ő nagy jóvoltában, Az igaz hitben erős légy magadban, Mint Dávid, úgy jársz párviadalodban, Hitvallásodban.

6. Dávidot Isten hagyá királyságban, Ő ellenségít veté gyalázatban. Dicsérjük Istent nagy hálaadásban, Énekmondásban.